

LIV
CONSTANTINE

Chce jediné.
Dokonalou rodinu.
Tu tvoji.

TA, KTERÁ
PROHRAJE

Ta, která prohraje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.domino.cz
www.albatrosmedia.cz

Liv Constantine

Ta, která prohraje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LIV
CONSTANTINE

**TA, KTERÁ
PROHRAJE**

LIV
CONSTANTINE

TA, KTERÁ PROHRAJE

2020

Copyright © 2020 by Lynne Constantine and Valerie Constantine
Translation © 2020 by Jana Vlčková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Published by arrangement with Harper, an imprint of HarperCollins Publishers.

Z anglického originálu *The Wife Stalker*
vydaného nakladatelstvím Harper, imprint HarperCollins Publishers,
New York 2020

přeložila Jana Vlčková

Vydalo nakladatelství Domino v roce 2020 ve společnosti

Albatros Media a. s., se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová

Jazyková redaktorka: Hana Pušová

Korektura: Iveta Muchová

Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská

Grafické zpracování obálky: Diana Delevová

Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-454-9

ISBN e-knihy 978-80-7498-467-9 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-468-6 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-466-2 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

www.dominoknihy.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

*Lynne knihu věnuje Nickovi a Theovi,
Valerie svým synům.*

1

PIPER

Piper Reynardová zastavila na parkovišti Relaxačního centra Fénix a zaparkovala na vyhrazeném místě. Když byla před deseti měsíci nucena opustit San Diego, nebyla si jistá, kam se má vrátit – především chtěla být co nejdál od Západního pobřeží. Ale musí to být někde poblíž vody, aby mohla o víkendech plachtit. Dále to musí být místo, kde může začít znovu, aniž bude vyčnívat. Po rozsáhlém průzkumu se rozhodla pro Westport v Connecticutu, krásné místo na pobřeží Long Island Sound. Tohle místo má dobrý zvuk, kdysi tu bydlel Paul Newman a další celebrity, a do New Yorku je to vlakem jen něco přes hodinu. Ale nejlepší je, že tahle destinace přitahuje lidi ze široka daleka a nenajdete zde domáckou atmosféru malých měst, kde rodiny žijí po několik generací, navzájem si vidí do talíře a nikdo nový neunikne důkladné lustraci. Našla dokonalý dům – rozlehlé stavení s fasádou z bíle natřených, horizontálně položených prken – a stala se členkou místního jachtklubu, kde zakotvila jachtu zakoupenou hned poté, co se přesunula na východ.

Jediným problémem, který zbývalo překonat, bylo získání nové identity. Nemohla pokračovat ve své poradenské praxi, neboť na diplomu měla uvedeno svoje pravé jméno. Proto se rozhodla podnikat v příbuzném oboru. A potkalo ji neuvěřitelné štěstí. Objevila zavedený podnik, který byl na prodej, a několik týdnů po přestěhování do Westportu se stala majitelkou Relaxačního centra Fénix. Zbývalo najmout právníka, který by pro ni zřídil společnost s ručením

omezeným a s názvem Umění léčebné harmonie. Podniku se dařilo. Nabízela výuku meditačních technik, zvládání stresu, relaxační programy, výživové poradenství a kurzy jógy.

Zvedla kufřík ze sedadla spolujezdce a vystoupila ze své Alfy Romeo Spider. Kráčela ke dveřím centra. Pocítila přívál hrdosti, když vzhledla a uviděla štíhlou dvoupatrovou budovu ze skla a cedrového dřeva. Odemkla a vešla přímo do své pracovny. Bylo dosud brzy, půl sedmé ráno, avšak Piper se líbilo být zde předtím, než se centrum v osm hodin otevře. Alespoň měla chvíli čas soustředit se, než se vrhne do rušného dne. Zběžně se podívala do diáře, aby si ověřila, kdy přesně má schůzku s Leem Drakosem. Minulý týden jí zčistajasna zavolal a požádal ji o konzultaci týkající se klienta obviněného z vraždy, jehož se stal obhájcem. Klientem byl Fred Grainger, člen jedné z místních podpůrných skupin. Docházel sem poslední čtyři měsíce. Teď stane před soudem za vraždu své přítelkyně, herečky. Proklepla si Drakose na internetu a zjistila, že jde o uznávaného advokáta, který se ve svém oboru stal téměř celebritou. Jak znala Freda, nevěřila, že je vinen, a byla ráda, že se Drakos ujal jeho případu.

Otevřela notebook, aby si prohlédla účty Fénixu na sociálních sítích. Začala Instagramem. Další tři stovky sledujících. Výborně. Nejspíš zabodoval včerejší podcast s názvem Než začneš pečovat o ostatní, mysli na sebe. Pokračovala Twitterem. Pětatřicet čtenářů jejího blogu přeposlalo článek s názvem Sobectví je nová obětavost. Na Facebooku zjistila, že centrum se líbí tisícovce lidí. Moc dobrý ranní start.

Ztlumila světla a stiskla tlačítko play na svém iPadu. Místnost zaplnily útěšné tóny Debussyho hudby. Zavřela oči a pohodlně se opřela v křesle. Možná tady bude opravdu všechno jinak. Musí být. Nemůže ustavičně začínat znovu a hledat nová místa, kde by se skryla.

2

JOANNA

Leo se konečně vypořádal s depresemi. Po třech měsících, kdy se mnou téměř nekomunikoval a ztrácel se uvnitř své hlavy, najednou zázračně ožil. Příští týden začne pracovat na novém případu vraždy. Alespoň se má do čeho ponořit, což mu jedině prospěje. Jenže ze zkušenosti vím, že tahle práce ho zároveň vyčerpává. Přesvědčila jsem ho proto, že pár dní strávených před procesem v domě v Maine prospěje nám všem. Svěží mořský vzduch a úchvatné scenérie vždycky povzbudí na duchu, a tak jsem předem zavolala Lloydovi, tamějšímu správci, aby dům připravil na náš příjezd.

Jakmile jsme dorazili a já otevřela vstupní dveře, na stole v hale zazářily čerstvé květiny a dům jako by nás vítal zpátky. Stelli jím proběhl jako tornádo, a když jsem zaslechla potěšený výkřik, věděla jsem, že objevil překvapení, které na něho mým přičiněním čekalo v ložnici. O minutu později už sbíhal ze schodů se dvěma bouracími autíčky na dálkové ovládání v rukou a mířil za svojí sestrou Evíí.

„Podívej se, co bylo v mém pokoji! Pojdme je vyzkoušet.“

Osmiletá Evie, která se vedle svého šestiletého brášky cítí jako dospělá, se na něho odměřeně podívala. „Napřed si odnesu věci.“

Líbilo se mi, že se hned nezeptala, jestli na ni také čeká nějaký dárek, což byla samozřejmě pravda. Objednala jsem jí růžový bezdrátový karaoke mikrofon a požádala jsem Lloyd, aby jí ho položil na postel.

Než Leo vyložil věci z auta, prošla jsem domem, rozsvítila, vybalila tašky a zabydlela se. Otevřela jsem dveře na terasu a zhluboka se nadechla maineského vzduchu. Byl jarní den jako malovaný a teplo mě přichycený k vnější zdi hlásil příjemných sedmnáct stupňů. Ale na slunci se zdálo být mnohem tepleji. Moře bylo klidné a obloha zářivě modrá a bez mráčku. Usadila jsem se do bílého křesla, vdechovala sláný vzduch a mhouřila oči před slunečními paprsky, jejichž hřejivé pohazení se šířilo po mém těle.

„Spíš?“

Leův hlas mě vytrhl z lehké dřímoty. Napřímila jsem se a otočila se k němu. Stál ve skleněných posuvných dveřích. „Ne, jenom odpočívám. Kde jsou děti?“

„Hrají si ve svých pokojích.“

„Co kdyby ses ke mně na chvilku posadil?“

Zavrtěl hlavou. Tvářil se vážně. „Ne. Asi půjdu dovnitř a chvilku si odpočinu.“

Snažila jsem se nedat najevo podráždění. „Leo, slunce a mořský vzduch ti prospějí. Posad' se.“

Zdráhavě si povzdechl. Takhle je to s ním v posledních měsících pořád – většinu času prospí, anebo zírá do prázdna. Nakonec se uvolil vstoupit na terasu a uvelebil se v křesle vedle mého, avšak beze slova civěl přímo před sebe. Položila jsem mu ruku na paži.

„Leo, snažme se, ať si Stelli a Evie tenhle výlet užijí. Milují to tady. Chci, aby měli na zdejší pobyt hezké vzpomínky.“

Dál hleděl na vodu. „Vynasnažím se, Joanno. Uvědomuji si, že jsi to se mnou neměla v posledních měsících lehké.“ Podíval se na mě a pokusil se usmát. „Byla jsi báječná a já jsem ti za to vděčný. Nevím, co bych si bez tebe počal.“

Přestože jsme spolu hodně let, pořád mě tahle slova těší. Vím, že si mě váží. V celém světě mi na nikom nezáleží víc než na něm a na dětech. Ulevilo se mi, když jsem viděla, že se ke mně vrací.

„Vždycky tu pro tebe budu, Leo. Bez ohledu na okolnosti,“ ujistila jsem ho.

Do očí mu vhrkly slzy. Zamrkal a pak se odvrátil, aby je přede mnou skryl. Když jsem ho viděla v tomhle stavu, začala jsem pochybovat, jestli je připravený na další z ostře sledovaných případů.

Hučela jsem do něho, že by mu možná prospěla psychoterapie, ale on neprojevil sebemenší zájem, přestože jsem mu neustále připomínala, jak pomohla mně. Celeste, moje psychoterapeutka, mi radila netlačit na něho, tak jsem se na to vykašlala. Ale pak jen tak mimochodem něco pronesl a mě napadlo řešení. Jenom musím vymyslet, jak to narafořit, aby i jemu připadalo jako dobrý nápad.

3

PIPER

Hodina jógy, kterou vedla, skončila v devět. Po ní se Piper vrátila do kanceláře, aby zapracovala na novém webovém příspěvku. Zatrýlkování mobilu jí připomnělo další schůzku. Sotva si stačila přes sportovní podprsenku a legíny přehodit košili, ozvalo se zaklepaní.

„Zdravím, pojdte dál,“ zvolala a vstala ze židle.

Sotva Leo Drakos vstoupil dovnitř, okamžitě si všimla, jak je tmavý a pohledný. Líbily se jí jeho přemýšlivé oči, a když jí podal ruku k potřesení, neušlo jí, že má vzorně upravené nehty a sympatický pevný stisk. Pak její oči zabloudily na dokonale, na míru ušitý šedý oblek, naškrobenou bílou košili, stříbrné manžetové knoflíčky a drahou kravatu s kašmírovým vzorem. Byla to Zegna, tatáž značka, jakou vždycky nosil Matthew. Prohlížela si Drakosovy fotografie na internetu a říkala si, že je to frajer, ale při osobním styku působilo jeho charisma úplně jinak.

„Díky, že jste si na mě udělala tak rychle čas, paní Reynardová.“ Hlas měl příjemně hluboký a Piper se přistihla, že se jí nechce pouštet jeho ruku.

„Samozřejmě vám ráda pomůžu ve všech směrech, pokud to bude v mých silách. Ale oslovujte mě Piper, prosím. Neposadíte se?“ Ukázala na hluboké polstrované křeslo. Leo vyčkal, až se uvelebí ona, a teprve potom si sedl.

„Jak už jsem vám povídal do telefonu, můj klient, Fred Grainger, mi dal svolení promluvit si s vámi o čase, který tady strávil. Kromě toho byl činný u Anonymních alkoholiků.“

Piper přikývla. „Ano. Když mi to oznámil, přiměla jsem ho podepsat čestné prohlášení.“

„Obrátil se na vás kvůli své závislosti, je to tak?“

„Ano,“ přisvědčila. „Přistupoval k tomu velmi zodpovědně. Tvrdě na sobě dřel.“

„Dostávalo se mu zde kromě nácviku relaxačních technik nějaké psychoterapie?“

Piper zavrtěla hlavou. „Individuální terapie nenabízíme, ale pracujeme ve skupinách.“ Mohla být konkrétnější, ale nechtěla mluvit moc odborně. Její nová identita tady ve Westportu nezahrnovala titul z klinické psychologie z Pepperdine, ani zkušenosti ze soukromé praxe v San Diegu.

„Docházel sem šest měsíců, pokud se nepletu.“

„Pravidelně, dvakrát týdně. Kromě toho chodil na schůzky Anonymních alkoholiků. Mám tu záznamy.“ Ukázala na pořadač na svém klíně. „Potřeboval místo, kde by se cítil v bezpečí. Kde ho lidé vyslechnou, aniž ho budou soudit, anebo zavrhnout.“ Odmlčela se a usmála se na Lea. „Takové místo ve skutečnosti potřebujeme všichni. Místo, kde se můžeme vypovídat a vyklopit ze sebe všechny starosti. Je to taková očista duše. Každý z nás má hluboko v sobě ukryté rány, které nás ovlivňují, aniž si to uvědomujeme.“

Chvilí na ni zíral. „Vy...“ Zvedl ruce a zavrtěl hlavou. „Zpátky k Fredovi. Vedl si dobře?“

Napřímila se a věnovala mu profesionální přikývnutí. „Fred udělal obrovský pokrok. Byl čistý a střízlivý. Jsem přesvědčená o tom, že se upřímně snažil svých závislostí zbavit a zase žít jako dřív.“

„Souhlasím,“ přitakal Leo. „Budeme potřebovat člověka, který to dosvědčí. Jste ochotná jít k soudu?“

Piper se zavrtěla. Zvažovala všechny možné následky, které nastanou, když se objeví jako svědkyně v ostře sledovaném případu. „Nooo... Možná bude lepší, když se toho úkolu zhostí některý z mých zaměstnanců, třeba Morgan Timmons. Pochopitelně jsem Fredovy pokroky sledovala, ale Morgan s ním přicházel častěji do kontaktu.“

„Fajn. Mohl bych s ním mluvit?“

„Jistě. Bude tu odpoledne. Postarám se, aby vám zavolal hned, jak přijde. Mezitím vám mohu nabídnout prohlídku našeho zařízení, pokud máte zájem, abyste se osobně přesvědčil, jaké služby Fred využíval.“ Zvedla se a v duchu si vynadala za sportovní oblečení a neupravený culík. Kdyby věděla, jak je Leo Drakos atraktivní, dala by si na vzhledu víc záležet.

Mrkl na hodinky. „Tlačí mě čas. Přijdu se podívat, až to bude možné.“

Přikývla. Tak trochu ji rozhodilo zjištění, že je zklamaná, když ho vidí odcházet. „Chápu. Vyprovodím vás.“

U dveří se zastavil a podal jí vizitku. „Jestli si vzpomenete ještě na něco, co by pomohlo, tady máte číslo na můj mobil i do kanceláře. A ještě jednou vám děkuji za vyřízení vzkazu panu Timmonsovi.“

Piper se vrátila do pracovny, pohodlně se rozvalila na židli a několikrát se zhluboka nadechla. Mrzelo ji, že nemůže svědčit. Došla by příležitost advokáta lépe poznat. Zaskočilo ji, jak silně ji to k němu táhne, ale nemohla popřít, že je to příjemné. Srší z něho síla a sebedůvěra, líbí se jí, jak se nosí a jak mluví. Dočetla se, že dokáže svým šarmem oslnit porotu, a teď už ví proč. Vzpomínala, jak se děl proti ní, pohledný a sebevědomý. Piper si z něho zapamatovala každý detail – včetně zlatého kroužku na levé ruce. A právě tahle maličkost ji trápila.

4

JOANNA

Občas se stane, že za vás život některé věci sám vyřeší. Šťastná náhoda tomu chtěla, že Lea jeho případ zavedl do Relaxačního centra Fénix přímo tady ve Westportu. Schylovalo se k soudnímu jednání a pro Lea bylo nanejvýš důležité, aby se nezabýval obšírně věcmi, které nemůže změnit. Vždycky býval tím, kdo rozsvítí každou místnost. Jeho nakažlivý smích a zanícený způsob řeči přitahovaly všeobecnou pozornost, ale jiskra v jeho očích pohasla, a když se navečer vrátil domů z práce, na nikoho z nás se ani pořádně nepodíval. Poslední dobou ho z otupělosti neprobralo ani Stelliho řádění.

Jedním okem jsem sledovala děti, skotačící na trampolíně, a druhým mrkla na hodiny na mobilu. Bylo skoro šest. Leo se každou chvíli vrátí domů z práce.

„Končíme, děcka! Tatínek tu bude každou chvíli.“

Stelli skákal dál, naprosto mě ignoroval, ale Evie seskočila do trávy a zamířila ke mně.

„Mohli bychom si dát po večeři zmrzlinu?“ škemrala.

Usmála jsem se na ni. „Určitě.“

Stelli zavýskl a dál pokračoval v blbnutí. „Můžu si skočit ještě jedno salto? Prosím!“

Musela jsem potlačit rozladění. Vadilo mi, že nerespektuje hranice, které jsem vytyčila. Připomínala jsem si, že chlapci potřebují vybit energii. „Dobře, ještě jedno. Máme ti ho ohodnotit?“

Vyskakoval nahoru a dolů a samým soustředěním vraštil obličej. Skákal stále výš, zvedl paže do vzduchu a vystříhl perfektní salto. Zatleskala jsem mu a Evie se ke mně připojila.

„Fantastické! Za mě jedenáct!“ zahlaholila jsem.

Seskočil z trampolíny a hnal se ke mně. „Nejvyšší známka je desítka.“

„Jenže tohle salto bylo megasuprový, a tak mi desítka nestačila.“

Nechala jsem je dívat se na televizi a šla jsem dodělat večeři. Měla jsem v troubě pečení. Otevřela jsem dvířka, abych ji zkontrolovala. Leo si potrpí na maso s bramborem. Zpočátku jsem se snažila vařit odvázněji a pestřeji, ale nakonec jsem přišla na to, že je snazší přizpůsobit se jeho chutím.

Zrovna jsem odzátkovala lahev cabernetu, když jsem zaslechla bouchnout dveře.

„Táta je doma!“ Stelli vyskočil z pohovky a běžel ho přivítat. Vždycky mě dojíká jejich zvláštní pouto. Nikdo nedokáže Stelliho obličej rozzářit tak jako jeho otec. Jistě, poslední dobou to bylo obtížnější, ale věděla jsem, že se Leo snaží.

„Ahoj, kámo,“ pozdravil Stelliho, než se podíval na mě a na Evii. „Dobrý večer, dámy,“ zvolal a opět mi připomněl bezva chlapa, jakým býval dřív. Dcera se k němu rozběhla a objala ho. Mě povzbudilo nadšení v jeho hlase, ale když se na mě usmál, poznala jsem naučenou grimasu. „Krásně to tu voní.“

Nalila jsem sklenku vína a podala mu ji. „Tvoje nejoblíbenější.“

„Díky.“ Usrkl. „Ááá, vážně dobré.“

Položila jsem před něho talířek s olivami a sýrem. „Abys vydržel až do večere.“ Věděla jsem, že neobědval. Vždycky když začínal nový proces, tak polední jídlo vynechával. Kromě toho si po návratu z práce potřeboval chvíli vydechnout. Děti se vrátily k televizi a Leo si dopřál dlouhý doušek.

Rozhodla jsem se to zkusit. „Všimla jsem si, že v tom relaxačním centru pořádají v sobotu skupinovou meditaci. Možná by ti v Graingerově případě pomohlo, kdybys tam strávil trochu času. Alespoň bys lépe pochopil, čím se tam zabývají a jak mu pomohli.“

Pohlédl na mě a nakrčil čelo. „Co tím myslíš?“

„Není na tom nic zvláštního. Jenom se pokoušíš soustředit na to dobré ve tvém životě. Hledáš pozitiva.“

Dopil víno jedním lokem a postavil sklenici. „Moc dobře víš, že já na tyhle věci nejsem. A nechtěli jsme vzít děti na pláž?“

Pokrčila jsem rameny. Víc mi záleželo na tom, aby se mu ulevilo. S dětmi jsem mohla jít ven sama. „Vždyť jde o jediný den. Na pláž je vezmu já a v neděli vyrazíme společně.“

„Já ti nevím... Připadá mi to jako ztráta času. S Fredovým terapeutem jsem už mluvil a dozvěděl jsem se všechno, co jsem potřeboval. Nemusím se tam zbytečně vracet.“

„Možná by to mrhání časem bylo, možná ne. Na webových stránkách se píše, že jejich relaxační techniky pomáhají vyčistit mysl a zlepšit soustředění. Čeká tě velký případ. Dobrá každá maličkost, která pomůže.“

Mlčel a zdálo se, že můj návrh zvažuje. „Ty se skutečně domníváš, že tyhle věci fungují?“

„Podle mě to fungovat může. Vidím, že už je ti o hodně lépe, ale můžeš upřímně říct, že jsi stoprocentně v pořádku? Nejhorší, co tě může potkat, je promarněný den, ale klidně to může být způsob, jak se vyhrabat z krize.“

Přikývl. „Uškodit mi to asi nemůže.“

Ulevilo se mi. Nabyla jsem dojmu, že podniká první krok k uzdravení. Neměla jsem ponětí, že to bude první krok z mého života rovnou do jejího.

5

PIPER

Piper překvapilo a zároveň potěšilo, když objevila Leovo jméno na seznamu osob přihlášených k sobotní meditaci. Nikdy by ho netipovala na člověka, který věnuje čas takovým věcem. Dovolila si na okamžik zauvažovat o tom, jestli se zapsal proto, že k ní pocítil tutéž přitažlivost jako ona k němu, ale pak tuhle myšlenku zavrhla. Když přišel do centra, choval se vysloveně profesionálně. Přestože původně neměla v plánu se tohoto semináře zúčastnit, rychle si na něj udělala čas.

Dala si záležet, aby se tentokrát oblékla mnohem atraktivněji. Zvolila námořnicky modré kalhoty z úpletu, které zdůrazňovaly přednosti její vysportované postavy, a hedvábnou halenku barvy šampaňského s výstřihem tak akorát. Stříkla na sebe parfém Wild Bluebell a zkontrolovala si make-up, než zamířila do studia, kde se kurz konal.

Vstoupila do místnosti a přivítalo ji patnáct židlí rozestavených do půlkruhu. Ale Leo tu nebyl a ona pocítila zklamání. Snad to nevzdal. Posadila se na jednu z volných židlí a položila program na židli stojící hned vedle v naději, že se ještě ukáže. Rozhlédla se kolem sebe. Stěny měly barvu oblohy a na stropě se kupila mračna. Příštích pár minut její oči tékaly ke dveřím pokaždé, když se otevřely, a dovnitř se trousili další účastníci. A pak konečně vešel on, ledabyle oblečený v khaki kalhotách a bílé košili s knoflíky. Byl ještě atraktivnější, než si ho pamatovala.

Usmála se na něho a gestem naznačila, aby se vedle ní posadil. Oplatil jí úsměv a vykročil k ní. Uvelebil se na židli. Mimoděk se otřel svou nohou o její a ona ucítila, jak jejím tělem prolétla touha. Ač nerada, obrátila pozornost k vedoucímu semináře.

„Všechny vás zdravím. Jsem Zodiac a budu vaším dnešním průvodcem.“ Semkl ruce jako při modlitbě.

Leo se podíval na Piper a sarkasticky povytáhl obočí. Přísně se na něho podívala, jako by říkala: *Chovej se slušně!*

Zodiac přítomným vysvětlil správnou techniku dýchání a potom je vyzval, aby zavřeli oči a vyčistili svou mysl. Piper dokázala myslet jen na muže sedícího vedle ní a na to, jak ráda by s ním strávila víc času.

„Dobře,“ pochválil je Zodiac. „Uvědomování si vlastního já nespočívá jenom v –“

Přerušilo ho pronikavé zazvonění mobilu. Přísně se podíval z jednoho účastníka na druhého ve snaze vypátrat provinilce.

Leo protáhl obličej, vytáhl mobil z kapsy a umlčel ho. „Omlouvám se.“

Zodiac přikývl a odkašlal si. „Jak už jsem povídal..., ztlumte si telefony, anebo je rovnou vypněte. Představují obrovskou překážku v našich životech.“ Zvedl se a zamířil k ženě sedící proti Piper.

„Tohle nejsou vaše myšlenky!“ zahulákal a žena nadskočila leknutím.

„Ano, možná vás to vyděsilo, ale je to pravda. Vaše podstata nemá nic společného s tím, co vám táhne hlavou.“ Poklepal si prstem na skrání. „Odklidte smetí. Jedním ze způsobů, jak to udělat, je meditace. Brzy se začneme soustředit na její základy, ale teď... jenom sedte a prožívejte daný okamžik. Rozhlédněte se kolem sebe. Jaké to je, jenom tak být?“

Leo poposedl na židli a Piper vycítila jeho neklid. Musela odolávat, aby se na něho nepodívala. Snažila se soustředit na Zodiaca a nemyslet na Lea.

Po hodině byla vyhlášena desetiminutová přestávka a oni směli opustit studio. Teprve tehdy se k němu otočila. „Tak co si o tom myslíte?“ zeptala se.

Přesunuli se do rohu chodby a on se na ni odměřeně podíval. „Bez urážky, ale mně to zní jako hromada nesmyslů.“

Položila mu ruku na paži. „Zpočátku je to pro každého těžké. Chce to praxi, ale meditace může být velice přínosná.“

Zvedl ukazovák a vytáhl mobil z kapsy. „Dostanu nějaké body, když ho nechám jenom vibrovat?“ zažertoval, než přijal hovor. Piper se odporoučela stranou, aby se pozdravila s dalšími účastníky a poskytla Leovi soukromí. Přestávka skončila a on stále telefonoval.

Když se z reproduktorů na stěně ozval zvuk bambusové zvonkohry, zastrčil mobil do kapsy. Piper se k němu doloudala.

„Promiňte. Práce,“ povzdechl si provinile.

„Bez obav. Další část trvá pouhých třicet minut,“ chlácholila ho Piper. „Jdeme na to?“

„Proč ne?“ Mlčky se vrátili do studia. Piper zjistila, že se nedokáže soustředit na mantry, které skupina opakuje, a půlhodina se neskutečně vlekla. Když sezení skončilo, Leo se zvedl ze židle.

„Omlouvám se, Piper, ale všechno tohle rozjímání mě vede k jedinému – myslím na to, co potřebuji udělat.“

Kousla se do rtu. „Odcházíte?“

„Jo. Je mi líto, ale tohle pro mě není.“

„Rozumím. Nechcete se mnou poobědvat, než odejdete? Koneckonců jste už za jídlo zaplatil.“

Nachýlil hlavu. „Něco vám povím. Tofu a zelené drinky nejsou nic pro mě. Co kdybyste šla se mnou na oběd ke Grošákovi? Jíte normální stravu. Nebo ne?“

Rozesmála se. „Ano, jím, a moc ráda se k vám připojím. Jenom řeknu Zodiacovi, že odcházím.“

Povytláhl obočí. „To jméno si vymyslel, že?“

Pokrčila rameny. „Pravděpodobně. Ale k instruktorovi meditace se hodí, nemyslíte? Sejdeme se na parkovišti.“

Zastavila se v kanceláři, aby si vzala kabelku a trochu se osvěžila. Když vyšla z budovy, už na ni čekal u svého mercedesu. Jakkmile se přiblížila, obešel vůz a otevřel jí dveře spolujezdce. Vklouzla na pohodlné sedadlo potažené kůží a opět ucítila v břiše motýly. Takhle ji naposledy přitahoval Matthew. Nemohla odtrhnout zrak od rukou s dlouhými elegantními prsty, spočívajících na volantu, a přistihla

se, že si představuje, jaké by to bylo cítit je na svém těle. *Přestaň!* vynadala si v duchu.

Usadili se u venkovního stolu pod oranžovou markýzou. Piper se podívala na jídelní lístek, ale v žaludku cítila takové chtění, že si nebyla jistá, jestli dokáže něco spolknout. „Dám si něco malého,“ oznámila.

„Vážně? Já mám hlad jako vlk. Všechna ta meditace u mě povzbudila chuť k jídlu.“ Oba se zasmáli.

„Mrzí mě, že se vám kurz nelíbí,“ přiznala, když si objednali. „Zkoušel jste někdy meditovat sám?“

„Ne. Musím říct, že nechápu, k čemu je to dobré.“

Přikývla. „Takhle uvažuje spousta lidí, dokud to nezkusí. Škoda že se mi dnes nepodařilo zprostředkovat vám lepší zážitek. V co jste doufal?“

Na okamžik se odvrátil a pak na ní spočinul očima. „Nejspíš jsem doufal, že mi přinese úlevu.“ Odmlčel se. „Poslední měsíce byly hodně tvrdé, ale už zase cítím naději.“

„To jsem ráda. Fred má štěstí, že jste jeho advokát.“

„Udělám, co bude v mých silách, abych jeho důvěru nezklamal.“

Ráda by ho něčím povzbudila, ale nechtěla působit blahosklonně. Místo toho prohlásila: „Jsem výborná posluchačka. Kdybyste si někdy potřeboval s někým jenom tak promluvit, stačí zavolat.“

Usmál se na ni. „Díky za nabídku.“

Číšník jim přinesl jídlo – opékaný lilek pro Piper a Reuben sendvič pro Lea.

„Cítím se provinile kvůli tomu, že jste si u nás zbytečně zaplatil za oběd. Musíte mi dovolit, abych směla vyrovnat účet a vynahrádila vám to.“

„Absolutně nepřipadá v úvahu,“ bránil se Leo. „*Já* jsem vás pozval.“

Piper okusila lilek a sledovala, s jakou chutí se Leo zakousl do sendviče. „Jaký je?“

Přikývl. „Skvělý.“

Pohodlně se opřela o židli. „Vím, že jste právník a meditace se vám nelíbila,“ prohodila, „ale zajímalo by mě, co máte naopak rád. Jaká je vaše oblíbená kniha?“

„Na to je lehká odpověď. *Hrabě Monte Christo*. A vaše?“

„*Alchymista*,“ odpověděla bez váhání. „Nejmilejší píseň?“

„Hmm..., tak to už je těžší. Takže... Těžko vybrat jenom jednu, ale když musím, tak to bude *Black* od Pearl Jam.“

„Tak ta je super. Já bych zvolila *Moon River*,“ odpověděla Piper. Zatvářil se maličko zaskočeně a ona se rozesmála. „Co na to mám říct? Narodila jsem se ve špatném století.“

„Klasika,“ poznamenal Leo. „Co film?“

„Miluji ty staré a černobílé. Nejspíš jsem viděla všechny, ale pokud bych měla vybrat jeden jediný, zvítězilo by *Pouto nejsilnější*.“

Leo se zamračil. „Ten jsem asi nikdy neviděl.“

„Je to o dvou zadaných lidech, kteří se náhodou potkají v nádražním bufetu a vzplanou vášnivou láskou. Skončí to smutně. A ta hudba! Husí kůže mi naskočí pokaždé, když slyším Rachmaninovu klavírní koncert číslo dvě.“

Upřeně na ni hleděl těma svýma uhrančivýma tmavýma očima, až se rozpačitě zavrtěla. „A váš?“

„Můj?“ nechápal.

„Oblíbený film.“

„*Kmotr*,“ vyhrkl bez přemýšlení.

Seděli a povídali si déle než hodinu. Leo ji nadchl ještě víc, když se zmínil, že spolupracuje s organizací, která usiluje o prosazení zákona zakazujícího používání pesticidů na zahradách s jakýmkoliv zdrojem vody v okruhu tří set metrů.

„Zuřím, když chodím kolem zahrad v sousedství pláží a vidím na trávnících ty žluté stopy. Copak si ti lidé neuvědomují, že jejich jedy stékají rovnou do vody? Do té vody, v níž se koupou moje děti.“ Zavrtěl hlavou.

„Naprosto s vámi souhlasím. Pesticidy jsou jedním z důvodů, proč si kupuji pouze potraviny v biokvalitě. A jedy na trávníku nepoužívám *právě proto*, že leží poblíž vody.“

„Takže vy tu máte nejenom prosperující podnik, ale i haciendu u vody? Podpora člověka jako jste vy by se nám hodila. Co kdybyste přišla na některou z našich schůzí?“

„Kdy se koná ta příští?“

„Za dva týdny. Ve čtvrtek na radnici.“

Usmála se na něho. „Budu tam.“ Zatetelila se radostí. Má další příležitost ho vidět. Tedy ne že by tyhle schůze byly k něčemu dobré. Většinou tam bývají smečky ukřičených byrokratů, kteří se rádi poslouchají. Ale ochotně je přetrpí, jen když bude mít možnost být s Leem. Čím víc se o něm dozvíдалa, tím víc si uvědomovala, že je určitě její typ. A měla v úmyslu se postarat, aby ona taky padla do oka jemu.

6

JOANNA

Celé dopoledne jsem strávila s dětmi na pláži Compo. Ačkoliv do Dne obětí války zbýval týden, slunce zářilo. Utábořili jsme se poblíž vody, abych dobře viděla na děti, dovádějící ve vlnách. I když – tady v Sound žádné opravdové vlny nejsou. Děti se vozily na mělčičce na plavacích deskách, smály se a cákaly na sebe.

„Co kdybychom zaskočili k Joeovi na burgery a hranolky?“ navrhl Stelli. Hranolky a hot dogy se v nedaleké restauraci nacpali před několika hodinami, ale byly skoro tři odpoledne a oni zase dostali hlad.

„Možná by to šlo – ale jenom na hranolky. Nechutnala by ti večere,“ odpověděla jsem a natáhla ruku. „Pojď, Evie, jdeme svačit.“

Dala jsem Stellimu čtvrták na žvýkačku z automatu. Stál u něj a jako vždycky s ohromením sledoval, jak se zářivě červená kulička kutálí točitými tunely a nakonec přistane v jeho ruce.

Otočila jsem se k Evii. „Chceš taky, zlato?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Tyhle jsou hnusné. Válí se v té věci bůhví jak dlouho. Možná od loňského léta.“

Rozesmála jsem se. „Doufám, že ne.“

Stellimu jsme objednali hranolky a Evii zmrzlinu a přesunuli jsme se k piknikovému stolu pod pergolou. Vyhnala jsem odtamtud mořského racka. Děti se pustily do jídla a já jsem se musela ovládat, abych se nezačala přiživovat ze Stelliho talíře. Ať dělám, co dělám,

těch deseti kil, co mám navíc už bůhvíjak dlouho, se nejspíš nikdy nezbavím.

Evie ukázala prstem. „Koukněte se, tamhle je táta!“

„Kde?“

„Tamhle!“ Zvedla se a rozběhla se k němu. Usmál se, když ji uviděl. Ruku v ruce dokráčeli k nám.

„Co tu děláš?“ užasla jsem. „Očekávala jsem, že se vrátíš až večer.“ Byla jsem ráda, že je zase s námi, ale v koutku duše jsem doufala, že by mu meditace mohla pomoci.

Usedl proti mně k piknikovému stolu a zavrtěl hlavou. „Kdybych tam zůstal jen o minutu déle, asi bych zešlel. Nápad to byl dobrý, ale tyhle věci rozhodně nejsou můj šálek čaje.“

Připadalo mi zvláštní, že navzdory svému tvrzení působí mnohem šťastnějším dojmem. Možná si to zatím neuvědomuje, ale meditace mu prospěla. Pokusila jsem se to zjistit. „Vydržel jsi tam půl dne. Vážně ti to nic nedalo?“

„Pěkně jsem si popovídal s Piper, majitelkou centra, která, na rozdíl od Zodiaca – mimochodem, jak se ti líbí jeho bláznivé jméno? – se zdá úplně normální. Jediná věc, která mi něco říkala, byl citát od Rilkeho, který mi napsala.“ Vytáhl z kapsy kartičku. „Teď žijte svojí otázkou. Možná jednoho dne zjistíte, že aniž jste si toho všimli, žijete svou odpovědí.“

Zůstala jsem na něho zírat a málem jsem odpověděla: *A do té doby zapomeň, na co ses ptal*. Ale viděla jsem, že citát bere vážně. Možná si ho člověk musí vyslechnout v určitém kontextu. Ale jestli mu inspirativní citace dodají potřebnou podporu a povedou ho ke zdraví, nebudu je za žádných okolností zpochybňovat. „Bezva,“ přikývla jsem se širokým úsměvem. „Těší mě, že jsi tam našel alespoň něco dobrého. Máš hlad?“

Zavrtěl hlavou. „Jakmile jsem se odtamtud vypařil, zašel jsem si na oběd.“ Otočil se k dětem. „A co vy, smrádata, bavily jste se?“

„Ano!“ odpověděli dvojhlasně.

„Půjdeš si s námi zaplavat, tati?“ zeptal se Stelli.

„Jasně, kámo. Jdu se převléknout.“

Děti dojedly a vrátili jsme se na pláž. Leo a Stelli řádili ve vodě, já a Evie jsme se natáhly na lehátka a četly jsme si.

Těšilo mě, že se Leo směje a upřímně si užívá ráchání ve vodě. Po chvíli doplaval ke břehu a mávl na Evii. „Brácha si tě žádá do vody.“

Evie se na něho podívala přes okraj knížky. „Oukej.“

„Díky, Evie, že na bratříčka dohlížíš,“ pochválila jsem ji.

Leo si prohrábl mokré vlasy a zvedl ručník. Na pevném vysportovaném těle se zaleskly krůpěje vody a já málem podlehla pokušení se ho dotknout. Ale věděla jsem, že na důvěrnosti není připravený. S depresemi jsem obeznámená natolik, abych věděla, že spolu se vším dalším potlačují chuť na sex. Avšak vycítila jsem malou naději. Leova dobrá nálada byla zábleskem světla prosakujícího skrze mraky.

Přítáhl si lehátko vedle mého. Vyndala jsem z chladicí tašky colu a podala mu ji. Vzal si ji a dlouze se napil. „Díky, Jo.“ Hleděl před sebe a nespouštěl děti z očí. Pokračoval: „Zítřka musím do kanceláře. Nerad pracuji v neděli, ale jak dobře víš, na přípravu k soudu nikdy není dost času a –“

„Nemusíš se omlouvat. Mám všechno pod kontrolou. Budeme s dětmi v pořádku.“

„Určitě?“

„Samozřejmě. Jaký máš momentálně z toho případu pocit?“

Povzdechl si. „Výpověď psychologa z Relaxačního centra Fénix pomůže prokázat, že se Fred doopravdy snažil zůstat střízlivý. Na zítřek svolám vojska a vydám rozkazy k pochodu. Pořad zbývá dokončit spoustu práce.“

„Vždycky býváš vzorně připravený.“

Přikývl. „Asi jo.“ Předklonil se a opřel si lokty o kolena. Sepnul ruce. Aniž se na mě podíval, poznamenal: „Napadlo mě, že bychom měli zrušit večírek na Den obětí války.“

„Cože? Kdepak, to nejde,“ namítla jsem. Byla to tradice, s níž začal ještě před naším seznámením. Od společné oslavy jsem si slibovala, že se zase setká s přáteli a kolegy. Odvolat tuhle akci mi připadalo jako krok nazpátek v jeho uzdravovacím procesu.

„Nejsem zrovna ve slavnostní náladě a mám spoustu práce s případem.“

„Ale každý se na ten večírek těší,“ domlouvala jsem mu vlídně. „I tobě se tam bude líbit, uvidíš. Neměl bys dělat ukvapené rozhodnutí, kterého budeš později litovat.“

Mlčel. Po chvíli se opřel, a když se na mě podíval, viděla jsem v jeho očích rezignaci. „Možná máš pravdu. Ale i na tebe je toho hodně, teď když tu není Rebeka.“ Chůva odjela do Michiganu postarat se o zraněného otce a vrátí se až za několik týdnů.

„Bez obav, já to zvládnou,“ ujistila jsem ho. Usmál se a přikývl.

Věděla jsem, že až ten den přijde, nakonec bude rád. Bude obklopený lidmi, kterým na něm záleží – klienty, kolegy a přáteli. Všichni se na něho těší a mnozí už potvrdili účast. Zrovna dnes ráno jsem dodavateli pohoštění nahlásila konečný počet osob. Každý rok podáváme totéž – grilovaný hovězí steak s obvyklými přílohami. A včera jsem u floristky objednala květinovou výzdobu stolu. Letos to budou červené jiřiny, bílé lilie a modré kosatce v kulatých bílých vázách. Pořád mi zbývá dořešit několik věcí – musím se spojit s malířkou na obličej a kouzelníkem, kteří loni sklídili u dětí a přátel značný ohlas – ale věděla jsem, že to zvládnou.

Podívala jsem se na Lea a viděla jsem, že se nesměle pousmál při pohledu na děti dovádějící ve vodě. Dostaneme se z toho. Zvládneme to. Zkrátka jsem to věděla.